

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Aabenbaring, Konst og Vidskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 259. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_10-txt-shoot-idm1219/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

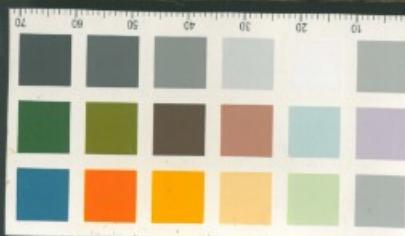
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

de er det vel gabenbart, at man ikke saae enten hvad man lob-ovr, eller gik forbi. Naar derimod, som sagt, Mennesket var bestemt til at gaae ned ad Bakke, til forst fra Synets Hsi, at overstue sit Lehn, og nævne hvad han saae med sit rette Navn, til, derhøest, som han gik, i Ord at sammenfoie, hvad han følde var beslægtet, og endelig, naar han kom ned paa Marken, til at vise haandgribelig, det var med Verden, som han forud havde seet og sagt; vor bette den forordnede Gang, da kan vi godt forstaae at Iliaden maatte komme længe forend Rue-Gangen i Aaben, forstaae, at vel kunde Mennesket lade sig trumle ned af Hoen, som Egypterne, og prøve snarest muligt, at vise hvad han var, men at han da, i saa Hald, heller aldrig kom et Skridt, end sige mere, tilbage op ad Hoen; vi kan forstaae, at Mennesket, som faldt paa Hoen, hvem kunde eller vilde reise sig, og blive der, til han blev fast paa Hoben; men vi kan eg forstaae, at naar han angrebe sit Heilstrin, da gik han sagt ned, og saae sig om, især i Fortningingen, og kom neppe ned paa Marken, for det omkrent var glemt, hvad han paa Hoen havde seet.

Hvad vi skal komme til at begribe, maa vi kunne forfolge til sin Oprindelse, thi forst der lære vi at siende Aarsagen i Virkningen, og paa Kon-

stens Gødsel maaer vi da faste Hie. Det ørlæste Konst = Werk er uregtelig Verden og Mennesket, men det er, som man maa indromme, et Werk af guddommelig, ei af menneskelig Konst. Imidlertid er det her vi saae fast Gud i Kopstens Nige, thi her aabner hele Tiden sig for os, som et stort Skole-Aar, hvori der hverken kan, eller efter Mesterens Hensigt Fal, læres noget Mpt, men hvori Konst-Werket Fal lære at forstaae sig selv, og da begribe sig i Ham. Mennesket er Hovedet for det Hele, og hans Liv skulde da være et historisk Christus, ved hvis Slutning han, som Professor i Historien, creeredes til Doctor i Theologien, og heraf folger, at i Guds Øine gjælder intet andet Studium end det historiske for Videnskabelighed; men heraf folger ogsaa, at hvad vi Falde Aabenbaring og Konst kun er en Lignelse af den Guddommens Aabenbaring, som Verden forudsætter, og Slaber-Konsten, som den udtrykker, altsaa en billedeagtig Gientagelse deraf i Mennesket. Vi have for anmerket, at Ørket nødvendig maa være Midleren mellem Gud og Verden, som mellem det Evige og Timelige, da det oprindelig er Guds evige udtrykte Vilsebe, og kan, ved at funke og have ss, og dele sin Kraft i Mosten, frembringe forstellige og timelige Ting, der, ejer et vist Omloeb atter forene sig, og vende

faaledes vitterlig tilbage til bres Udspring. Ni har ogsaa bemerket, at naar det skulde ske, da maatte Skaber. Ordet i det Timelige bereede sig en Horenings-Punkt, hvorover det suævede, og hvor de absprægte Kræfter var samlede i et Liv, bekvæmt til at udvikles i Ødelets oversværende og gienneværtende Hand, samt at Mennesket ustridig er denne Horenings-Punkt: Skabningen i Guds Billede og efter Hans Eignelse. At begribe sig, som en faadan, det er da Menneskets timeslige Kold, men han maa for sit Øje og for sin Folkes forst betegne og udtrykke hvad han er, for han kan begribe det. Han maae se sig i Skaberen og Verden i sig, og, efter dette Syn udtrykke Skaberen i sig, og sig i Verden, da forst kan han begribe sig i Skaberen, og Verden i sig.

Allt dette er en Giantagesse, af hvad for er sagt; men jeg tor ikke forudsætte, at det er paa rede Haand, og jeg mener det netop her maa labe sin Dunkelhed, ved i Historien at træde os lige under Vinene. Hvad vi har kaldt den naturlige Aabenbaring er da det her betegnede Syn, og nu vil man indsee, hvorfor jeg di har kunnet bruge Ordet Poetie, da det ikke alene som et fremmed Ord og en efterstræbt Rang-Titel, er blevet saa saare misbrugt, men fordi det i sig selv hverken betyder mere

